

Bút ký
Chủ đề: Tướng Trương Quang Ân
Tác giả: Lê Quốc Toàn

Vị Quốc Vong Thân: Tướng TRƯƠNG QUANG ÂN

Kể từ khi mất nước, sau ngày cộng sản Bắc Việt cưỡng chiếm miền Nam, tôi đi ở tù, cũng từ ngày đó tôi tâm nguyện không viết lách gì nữa về những ngày binh lửa năm xưa, viết chỉ gọi lên vết thương chiến tranh trong lòng làm tôi thêm buồn.

Năm mươi năm về trước, tôi là sĩ quan phụ trách kế hoạch hành quân của Quân Đoàn II, đồn trú ở Tây Nguyên, tất cả những vui buồn về các cuộc hành quân lớn nhỏ thời đó (từ 1968-1975) tôi cũng được chia sẻ, đặc biệt các cuộc hành quân giải tỏa Đức cơ, Tân cảnh, Pleime, Kontum, Buprang, Đức lập, v.v.

Di ảnh cố Thiếu tướng
TRƯƠNG QUANG ÂN
23/12/1932 - 8/9/1968
Nguyên Tư Lệnh SD23BB-QLVNCH

Mỗi khi nhắc lại, lòng cảm thấy buồn vô hạn vì bao nhiêu trận đánh hào hùng của các đơn vị lãnh thổ Sư đoàn 22, Sư Đoàn 23BB, Thiết đoàn 3 Kỵ binh, Liên đoàn 2 Biệt Động Quân và của các lực lượng tổng trừ bị kiêu hùng như Sư Đoàn Nhảy Dù, các Lữ Đoàn Thủy Quân Lục Chiến tại vùng Cao nguyên ngày xưa cùng máu xương của họ đổ trên đó nay chỉ còn là hoài niệm, có mấy ai nhắc nhở?

Thế nhưng tâm nguyện kia tôi không thể thực hiện được mỗi khi nhớ đến Cố Thiếu tướng TRƯƠNG QUANG ÂN, một vị tướng suốt đời tận tụy với binh nghiệp, rất mực thanh liêm, cho đến khi nằm xuống chỉ với hai bàn tay không, không nhà không cửa. Tướng quân và phu nhân (nữ sĩ quan binh chủng Nhảy dù) tạm cư tại cư xá Lữ Gia đường Lê đại Hành, ngôi nhà chật hẹp đến nỗi không đủ để quần hai quan tài của hai Người đưa về sau khi hy sinh tại chiến trường BUPRANG-ĐỨC LẬP mùa thu năm 1968.

Tôi có cơ duyên được gần gũi Thiếu tướng trong những trường hợp đặc biệt, ngay cả khi bị Thiếu tướng rầy la như một đàn anh vì đàn em làm lỗi, và cả khi trong trận chiến ác liệt tôi được ở cạnh Ông. Trong trái tim tôi, Thiếu tướng mãi mãi là một cấp chỉ huy tài ba, quên mình cho đại cuộc, và tư cách thanh liêm hiếm ai bì được! Những gì tôi

biết được về Thiếu tướng tôi xin viết ra đây, viết từ con tim gần đất xa trời của tôi. Bởi nếu tôi không viết những gì về Tướng quân mà tôi biết được thì khi ra đi về bên kia thế giới chắc tôi vẫn còn ân hận.

Tôi xuất thân khóa 20 Võ bị Đà Lạt sau Tướng quân 13 khóa. Khóa tôi mãn khóa ngày 20/10/1965. Tôi trình diện Tướng quân cũng trong trường hợp đặc biệt nếu không nói là quá ngược ngùng.

Số là tết năm 1966, đại đội tôi đồn trú tại thị xã Bảo lộc thuộc tỉnh Lâm đồng, không biết trời xui đất khiến chỉ sáng mùng một tết, lính của tôi ra ngoài phố đánh bầu cua cá cạp cùng với lính của Chi đoàn 2/8 Thiết kỵ, cũng đang biệt phái cho Tiểu khu, chẳng biết đổ đên ra sao, cuối cùng cãi lộn nhau, sinh ầu ẩu. Chúng đánh lộn nhau rùm trời chẳng may lính của tôi nó uýnh luôn Đại úy chi đoàn trưởng của Chi đoàn 2/8. Sáng ngày mùng một Tết tôi vào chúc tết binh sĩ và gia đình, mới nghe thượng sĩ thường vụ báo cáo thì chuyện đã rồi. Vì tôi là đại đội trưởng, nên cấp trên qui trách cho tôi phải gánh chịu hết trách nhiệm. Cũng cần nói thêm, đại đội tôi phụ trách là Đại đội 3, Tiểu đoàn 1, Trung đoàn 44 thuộc Sư đoàn 23BB, mà lúc bấy giờ Đại tá Trương Quang Ân đang làm tư lệnh.

Sáng mùng 4 Tết tôi được Tiểu khu cho biết khoảng 10 giờ sáng Đại tá Trương Quang Ân, Tư lệnh SĐ23BB sẽ xuống giải quyết sự việc.

Tất nhiên là tôi lo lắng lắm, nhưng tâm nguyện sẽ im lặng nghe lời giáo huấn của vị tư lệnh, cũng là một vị niên trưởng đáng kính, sẽ không viện cớ bất cứ điều gì.

Rồi việc gì đến cũng phải đến. Chiếc trực thăng H34 từ trên trời từ từ đáp xuống, đại đội đã chuẩn bị thật kỹ lưỡng từ quân phục, giày, mũ, vũ khí... thế mà tôi vẫn cứ lo, không biết vị Tư lệnh sẽ phân xử ra sao đây? Đó là lần thứ nhất trong đời tôi trình diện vị chỉ huy cấp cao, và cũng là cơ duyên tôi được diện kiến Trương Tướng quân.

Chiếc H34 đáp xuống cách toán quân dàn chào khoảng một trăm mét, người bước xuống đầu tiên là Đại tá Tư lệnh Trương Quang Ân, uy nghiêm nhưng nhanh nhẹn, tôi bị điếng hồn vì cái nhìn đầu tiên của vị niên trưởng tài ba nghiêm khắc mà tôi đã “nghiên cứu” tìm hiểu trước khi trình diện. Tự động như một cái lò xo, tôi hô ‘đại đội nghiêm, súng chào bắt’. Khi vị Tư lệnh vừa đến trước hàng quân, tôi thật sự mất tinh thần mà vừa lúng túng. Trong phút giây đó tôi nhớ lời nói đầu tiên của vị Tư lệnh khi đứng trước đại đội là “các bạn có mang thẻ bài đầy đủ không, có ai quên không mang không?” Tiếp theo vị Tư lệnh đề cập đến vấn đề quân trang quân dụng có được cấp phát đầy đủ không, có ai có thắc mắc vấn đề gì không? Sau cùng Ông nghiêm trang phê bình hành động không thể chấp nhận cho binh sĩ nào đã tham gia cuộc đánh lộn vô kỷ luật và gây mất trật tự trong buổi sáng mùng một vừa qua. Toàn thể binh sĩ trong đại đội lặng yên nghe giáo huấn, và thành kính nhận biết lỗi lầm của mình trước lời lẽ

cứng rắn nhưng giàu tình huynh đệ của người anh cả Sư Đoàn. Sau đó, Đại tá Tư lệnh tiến gần đến tôi, nghiêm trang ngăn gọn quở trách: “chẳng lẽ ngôi trường Võ Bị đào tạo trung úy ra chỉ để đánh lộn với đơn vị bạn thôi sao? Trung úy có biết vị Đại úy Thiết giáp bị lính của Trung úy đánh là niên trưởng của Trung úy không?” Oan ơi ông địa! chúng nó oánh lộn ngoài phố tôi có hay biết gì đâu, nhưng mà trước Niên trưởng Tư lệnh tôi tự hứa trong lòng là không minh oan này nọ, để sau này sẽ có người khác minh oan cho tôi. Đó là lần thứ nhất tôi diện kiến vị Tư lệnh tài ba, cả về việc điều binh lẫn trong học tập. Trước khi về nắm giữ chức vụ Tư lệnh SĐ23BB thay Chuẩn tướng Nguyễn văn Mạnh cuối năm 1966, Đại tá Trương Quang Ân từng kinh qua các chức vụ từ trung đội trưởng đến chiến đoàn trưởng của Sư đoàn Nhảy dù lừng danh của QLVNCH.

Ông đã tốt nghiệp thủ khoa của tất cả các khóa quân sự và tham mưu theo học, từ khóa Thiếu Sinh Quân, khóa 7 Ngô Quyền tại trường Võ Bị Liên Quân Đà Lạt, đến hai lần thủ khoa khóa tham mưu cao cấp, một ở Việt Nam và một ở Hoa Kỳ.

Buổi diện kiến chấm dứt, lòng tôi cảm thấy ray rức vì đã làm cho người anh cả của Sư đoàn phải bận tâm trong lúc có biết bao nhiêu quân vụ nhiều khê khắp Vùng Chiến Thuật. Tôi cũng có chút thắc mắc tại sao vị đàn anh kính mến đó lại quan tâm đến chiếc thẻ bài như thế, vì trước khi huân lệnh Ông nhắc nhở về chiếc thẻ bài trước mọi vấn đề. Sau này khi có dịp gặp lại các bạn đồng môn cùng khóa về cùng phục vụ tại Sư Đoàn 23BB dưới sự chỉ huy của Trương tướng quân, anh em cũng có chung nhận xét như vậy.

Ông thường xuyên kiểm tra thẻ bài từ người lính đến sĩ quan mỗi khi đến thăm đơn vị.

Nhưng nghiệm ra, trên thế gian này mọi việc xảy ra dù lớn dù nhỏ đều có lý do của nó. Lý do Trương tướng quân quan tâm đến chiếc thẻ bài cũng không nằm ngoài cái lẽ bất dịch đó. Mãi hơn hai năm sau, trong một buổi chiều mưa lạnh tại Pleiku, lúc bảy giờ tôi là sĩ quan phụ trách về kế hoạch hành quân của Phòng 3 Bộ tư lệnh Quân đoàn II, chính buổi chiều đáng nhớ đó vào lúc khoảng 4 giờ, Thiếu tá Nguyễn Văn Đệ, Trưởng ban nghiêng mình qua tôi nghiêm trọng nói nhỏ “Chuẩn tướng Trương Quang Ân và Phu nhân đã tử nạn do chiếc trực thăng H34 bị phát hỏa khi vừa rời khỏi tiền đồn Đức Lập”. Nhận hung tin tôi sững sốt, Trương tướng quân và phu nhân ra đi vào khoảng 10 giờ 30 sáng ngày 8 tháng 9 năm 1968 trên bước đường quân vụ. Ông hy sinh lúc 36 tuổi, còn quá trẻ. Quân đội đã mất đi một vị tướng tài, trong sạch, tiếc thay!

Chiếc H34 bị nạn, phát hỏa, ngoài hai xạ thủ bị văng ra bị thương nhưng còn sống, tất cả các người khác ngồi trên máy bay có cả vị Đại tá Cố vấn trưởng của Sư đoàn đều chết cháy, biến dạng, và tất cả xác được nhận ra là nhờ các chiếc thẻ bài mang trên người! Ấu cũng là những chiếc thẻ bài huyền diệu mà lúc sinh thời Trương tướng quân thường xuyên nhắc nhở mỗi khi đến thăm các đơn vị thuộc quyền.

Trước đó chừng 7 tháng, tôi cũng đã được gặp Tướng quân, khi ông còn là Đại tá tư lệnh, trong trận chiến khốc liệt Tết Mậu Thân tại Phan Thiết, Tiểu khu Bình Thuận.

Ngày 26 tháng 2 năm 1968 Việt cộng mở chiến dịch tổng tấn công Mậu thân đợt 2 trên toàn đất nước ta, riêng tại Quân khu 2, chúng tấn công ác liệt các thành phố Ban Mê Thuột, Kontum trên cao nguyên và thành phố Phan Thiết thuộc vùng duyên hải.

Tại Phan Thiết, chúng huy động một lực lượng hùng hậu áp đảo quân số tại chỗ của Tiểu khu Bình Thuận. Lực lượng của chúng gồm các tiểu đoàn 480, 482 chính quy, C481 đặc công, C430, C450 chủ lực tinh cùng C485 pháo, do chính Trung tướng Năm Ngà tư lệnh Quân khu 6 Việt cộng đích thân chỉ huy.

Tại thời điểm này tôi đang chỉ huy Đại đội 3, Tiểu đoàn 3 thuộc Trung đoàn 44/SĐ23BB, đang hành quân sẵn diệt địch tại mật khu Lê Hồng Phong, Bình Thuận. Sáng 27 tháng 2/1968 chúng tôi được lệnh khẩn cấp tiến về cứu nguy thị xã Phan Thiết đang bị các lực lượng Việt cộng vây hãm và đã chiếm được một số nơi trong thị xã, đặc biệt lao xá Phan Thiết nằm cạnh Tiểu khu vừa bị C481 đặc công CS đánh chiếm giải thoát khoảng 70 tù binh của chúng.

Rất may là những tù binh CS quan trọng đã được Tiểu Khu cho di chuyển đến một nơi khác trước đó. Tại cuộc hành quân ác liệt và hào hùng này của đơn vị chúng tôi, tôi đã gặp lại Đại tá Tư Lệnh Trương Quang Ân, người hùng, chiến sĩ can trường, một cấp chỉ huy thao lược, đang uy nghi sát cánh với chúng tôi trong trận chiến ác liệt này.

Lao xá Phan Thiết đã bị giặc chiếm, chúng đang đào hầm củng cố hệ thống phòng thủ để chờ chúng tôi, Tiểu đoàn 3/44, đến để tử chiến! Tôi, đại đội trưởng và toàn thể đại đội có mặt trước lao xá lúc 4 giờ chiều ngày 27 tháng 2 năm 1968 để sẵn sàng tử chiến tiêu diệt bọn cộng nô, chiếm lại lao xá.

Theo kế hoạch của thượng cấp, đại đội tôi tấn công vào mặt tiền lao xá, Đại đội 2 do Trung úy Vũ Phúc Sinh làm đại đội trưởng, tấn công vào mặt hậu lao xá. Sinh cùng khóa và cùng đại đội D với tôi ở trường Võ bị Đà Lạt. Tại trận này Sinh sử dụng súng cối 60ly nòng gần như thẳng đứng, vì địch quân chỉ cách chúng tôi tiền hậu khoảng 100 thước, Sinh sử dụng cối 60ly xuất thần, có lẽ bắn hơn 500 quả trong khoảng thời gian ngắn ngủi để góp phần chiếm lại lao xá, gây kinh hoàng cho địch quân, vì khoảng cách ta với địch quá gần nên Pháo binh và Không quân bạn không thể yểm trợ chúng tôi trong trận chiến này.

Đại đội 3 chúng tôi tấn công mặt chính vào lao xá, từ 4 giờ 30 đến năm giờ chiều hôm đó. Thăm dò cách bố trí của địch bên trong, tôi cho các trung đội sử dụng tối đa hỏa lực để phá vỡ các mảng phòng thủ của địch, đặc biệt xài M79 phá vỡ các ỏ kháng cự

của địch trước khi toàn thể đại đội tấn công vào sào huyệt chúng. Khoảng 5 giờ chiều tôi ra lệnh đại đội rời vị trí đứng lên tiến công diệt địch chiếm lấy lao xá đợt 1 nhưng không thành, vì địch phòng thủ khá kỹ, hỏa lực của chúng hùng hậu đặc biệt B40, chúng chưa thăm dò hỏa lực của chúng tôi và đặc biệt hai cây súng cối 60ly mà Trung úy Sinh đang tải tình rót vào chúng, tôi nói thảm trong bụng hãy đợi đây!

Khoảng 5 giờ 30 chiều hôm đó địch quân coi bộ say đòn vì hỏa lực ác liệt hiệu quả cùng sự phối hợp chiến đấu ăn ý của hai đại đội chúng tôi nên cộng quân trong lao xá ít vùng vẫy hơn.

Đây là thời cơ để chúng tôi mở đợt tấn công quyết định sau cùng tái chiếm lao xá Phan Thiết theo mệnh lệnh của thượng cấp! Ngay giây phút đó, tôi ngoái lại ngay phía sau lưng và xiết bao kinh ngạc: Đại tá Trương Quang Ân uy nghi xuất hiện với quần áo trận oai phong, súng colt 45 và bidon nước bên mình. Ông xem bọn cộng quân trước mặt như cỏ rác. Tôi vội đến chào vị tư lệnh và lắng nghe huấn lệnh. Không ngờ đây cũng là lần cuối tôi được diện kiến vị chỉ huy, cũng là người niên trưởng tài ba của ngôi trường Võ Bị Đà Lạt.

Tôi liên lạc với Trung úy Sinh và cùng phát lệnh tấn công ngay sau đó. Cả đại đội dàn hàng ngang xung phong, tiếng súng hòa lẫn tiếng thét căm hờn của chiến sĩ Đại đội 3/3/44 chúng tôi như nước vỡ bờ, khiến quân cộng sản kinh hồn. Có lẽ vì thế chúng phản công rất yếu ớt, đi đến tan rã và cuối cùng chúng phải đầu hàng!

Hai đại đội chúng tôi bắt tay nhau, lục soát trận địa, tôi chứng kiến bọn cộng quân ôm nhau chết, có lẽ chúng chết trong kinh hoàng, đặc biệt đa số bọn chúng tuổi có đứa chỉ mới khoảng 15, 16 mà thôi.

Cuộc tấn công của chúng tôi thắng lợi lớn là nhờ tinh thần chiến đấu anh dũng của toàn đơn vị và sự hiện diện của Đại tá Tư lệnh SĐ23, trong cơn dầu sôi lửa bỏng đã khích lệ tinh thần binh sĩ góp phần đáng kể trong chiến thắng của chúng tôi chiều hôm đó!

Xin tiếp tục sơ lược về Trương tướng quân.

Phu nhân của Ông là Bà Dương thị Kim Thanh, nguyên là một trong 9 nữ quân nhân Nhảy dù đầu tiên của Quân đội quốc gia Việt Nam. Ông bà có 3 người con 1 trai 2 gái, và mẹ già cùng một cô em gái.

Đầu tháng 9 năm 1968 cộng sản Bắc Việt mở chiến dịch thu-đông khắp lãnh thổ Vùng 2 chiến thuật. Chúng vây hãm căn cứ Buprang-Đức Lập thuộc tỉnh Quảng Đức, nhưng trước tinh thần chiến đấu kiên cường của toàn thể chiến sĩ trong hai tiền đồn cộng với sự chỉ huy tài giỏi không biết mệt mỏi của người anh cả Tư lệnh SĐ23BB, cộng quân bao lần tấn công vào căn cứ đều bị đánh trả quyết liệt.

Tiếc thay ngày 8 tháng 9 năm 1968 lúc 10 giờ 30 sáng trong lúc vừa đến ủy lạo chiến sĩ của hai căn cứ này, chiếc trực thăng H34 vừa mới rời khỏi căn cứ Đức Lập thì bị nạn, phát hỏa. Chuẩn tướng Trương Quang Ân và Phu nhân đều tử nạn. Cùng tử nạn với hai Ông Bà còn có 3 quân nhân Hoa kỳ, trong đó có vị đại tá cố vấn trưởng SĐ23BB, hai sĩ quan phi công, cùng hai sĩ quan Việt Nam tùy tùng. Tất cả đều bị chết cháy, chỉ phân biệt được xác từng người là nhờ các tấm thẻ bài trên người họ, những chiếc thẻ bài mà ngày trước mỗi khi đến thăm các đơn vị Tướng Quân thường đặc biệt nhắc nhở trước tiên.

Sáng ngày 10 tháng 9 năm 1968 tôi tháp tùng tướng Tư lệnh QĐII dự tang lễ của Trương tướng quân và phu nhân tại cư xá Lê đại Hành.

Hai quan tài của nhị vị khiêm tốn đặt ở trong sân trước nhà, lòng tôi chạnh nghĩ trong lúc đó các tướng tham có nhà này biệt thự nó, nhìn hai chiếc quan tài bây giờ lòng tôi bỗng quặn đau!

Tham dự tang lễ hôm ấy có:

- Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu
- Phó Tổng Thống Nguyễn Cao Kỳ
- Thủ tướng Trần Văn Hương
- Đại tướng Cao Văn Viên, Tổng tham mưu trưởng QLVNCH
- Đại tướng Creighton W. Abrams, Tổng tư lệnh quân lực Hoa Kỳ tại Việt Nam
- Thiếu tướng Lữ Lan, Tư lệnh Quân đoàn II Quân khu 2.

Tại tang lễ Chuẩn tướng Trương Quang Ân được truy thăng Thiếu tướng và truy tặng Đệ tam đẳng BẢO QUỐC HUÂN CHƯƠNG. Phu nhân, Bà Dương Thị Kim Thanh, được truy tặng Đệ ngũ đẳng BẢO QUỐC HUÂN CHƯƠNG.

Buổi chiều cùng ngày tang lễ tiễn đưa Ông Bà được tổ chức trọng thể, an táng tại nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi. Hai quan tài được chở trên hai thiết vận xa M113. Tôi tháp tùng theo với đoàn người đưa tiễn, có một điều lạ lùng là trời đang trong xanh thế nhưng lúc hạ huyết quan tài của Nhị Vị mây đen phủ tứ bề sấm chớp và mưa bỗng dưng đổ xuống, trong phút giây đó tôi nghĩ thầm trong thâm tâm phải chăng trời đất cũng thương tiếc lúc tiễn đưa Trương tướng quân và Phu nhân ra đi chăng? Thương tiếc lắm thay!

Tết trung thu năm sau 1969, tôi được đại diện BTL/QĐII, mang quà trung thu biếu cho các con của cô Thiếu tướng. Ngôi nhà quanh hiu buồn bã làm sao! Một bà già (tôi đoán là mẹ của cô Thiếu tướng) đang nhẩn nại un luống khoai lang, không nhận ra tôi, các cháu đi học chưa về, duy nhất chỉ có cô em gái của cô Thiếu tướng đón tôi. Nói chung là nhà trông đăm bạc lắm, không có vẻ gì là nhà của một tướng lĩnh ngày trước, mà cũng phải thôi, Trương tướng quân ngày xưa là một cấp chỉ huy sống chết vì Quân đội vì xã tắc, Người có bao giờ nghĩ đến lợi danh, sống trong sạch. Tiếng thơm vẫn còn đây, lưu truyền trong quân sử của QUÂN LỰC VIỆT NAM CỘNG HÒA.

Tôi chào cô và nêu lý do đến gặp gỡ gia đình. Đại tang còn mới quá, tôi thấy cô rớm lệ khi chào tôi làm tôi cảm thấy áy náy như khơi lại cho cô một hoài niệm buồn mà thời gian khó phai mờ. Tôi xin phép cô để thắp nén nhang cho người quá cố. Buồn làm sao cho cả chủ và khách trong giây phút này!

Đốt xong nén nhang tôi nhìn vọng ra bàn thờ phía sau bỗng tôi giật mình. Ôi! sao có di ảnh của Phạm văn Ngô lại thờ ở đây? Tôi có nhìn lầm chẳng? Ngô là bạn đồng khóa và cùng đại đội với tôi thời sinh viên sĩ quan Võ bị Đà Lạt. Từ ngày ra trường Ngô về SĐ7/BB còn tôi thì về SĐ23/BB đũa nào cũng nặng nợ binh nghiệp, đâu có thời gian để biết tin nhau!

Sau khi đốt nhang và van vái trước anh linh của Liệt vị xong tôi trở lại chỗ ngồi, tiếp tục vấn an sức khỏe của thân mẫu và hỏi thăm các cháu về học hành. Chuyện càng về sau càng cởi mở nhân cơ hội này tôi xin phép hỏi cô về trường hợp của Phạm văn Ngô liên hệ thế nào mà được thờ chung ở đây. Câu hỏi này làm cô rớm lệ và ngậm ngùi trả lời: anh Ngô là vị hôn phu của tôi, nhưng anh đã hy sinh trước khi đám cưới của chúng tôi được tiến hành. Trong một đêm tối trời anh họp các sĩ quan để ban hành lệnh hành quân thì bị bọn nội tuyến tung lựu đạn và anh đã bị tử thương! Sinh thời tôi thương anh Ngô lắm lại sợ anh phục vụ ở đơn vị tác chiến nguy hiểm nên tôi cũng đã có lần trình xin anh Ân cho anh Ngô về bộ tham mưu làm việc chung với anh khi anh làm Tư lệnh SĐ23BB, nhưng anh Ân một mực từ chối. Mỗi lần tôi đề cập đến chuyện này anh Ân đều nghiêm nghị trả lời: “làm trai phải đáng thân trai, Ngô là sĩ quan tốt nghiệp từ trường VÕ BỊ QUỐC GIA ĐÀ LẠT, đất nước đang bị cộng quân xâm chiếm nhiều nhưng khắp nơi, lẽ nào khi tất cả chiến sĩ của ta đều ra trận mạc ngày đêm đối đầu với giặc, anh lại vì tình riêng lợi dụng quân quyền mà đưa Ngô về làm tham mưu cho an toàn thì coi sao được, làm trai thời chinh chiến phải chết sống ngoài trận mạc với đồng đội “da ngựa bọc thây”, em đừng làm nhục chí nam nhi của Ngô, hãy để Ngô sống xứng đáng với người trai xuất thân từ trường Võ bị.”

Nói đến đây bỗng cô khóc thành tiếng, có lẽ cô nhớ đến Ngô, người hôn phu không bao giờ cưới, cô nhớ đến người anh anh dũng với tinh thần “quân bất vị thân” áp dụng trong suốt đời binh nghiệp của Ông. Tôi chạnh nghĩ mà xót xa trong dạ, chỉ trong vòng

hai năm mà cô mất đi đến ba người thân ruột thịt, với tuổi đời còn trẻ như thế làm sao cô chịu đựng được.

Hoàng hôn dần khuất bóng, ngoài kia phố xá đã lên đèn, tôi từ giã cô và từ giã Chư vị đã khuất trong tâm trạng u buồn, tôi tự hứa với lòng tôi mai sau cuộc chiến tàn, nếu tôi còn sống thì dù có ở chân trời góc bể nào, và dù chữ nghĩa của tôi có hạn chế thế nào tôi cũng không ngại sẽ viết những gì về tấm gương sáng ngời, vị nước vong thân của Tướng quân TRƯỜNG QUANG ÂN mà tôi biết được, và hôm nay tôi đã mạnh dạng thực hiện tâm huyết đó cho dù vẫn viết đôi khi còn lúng củng lắm thì cũng xin Quý vị niệm tình tha thứ vì đó là cái “tâm” của tôi đối với người đã khuất, âu đây cũng là nén nhang của một người lính và của một đàn em đốt lên để tưởng nhớ anh linh người chiến sĩ một thời quên mình vì đại cuộc, vì xã tắc mà vong thân, thương tiếc lắm thay!

Khóa 22B, khóa đầu tiên có học trình đủ 4 năm của Trường Võ Bị Quốc Gia đã vinh dự được mang tên vị tướng tài ba, liêm chính này: Khóa Trương Quang Ân

Portland Oregon ngày 11 tháng 5, năm 2017

Viết xong lúc 8:35 sáng

Khuongle LÊ Q TOÁN

Nguồn: Internet E-mail by MD Trần Hồng Minh chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, May 27, 2017
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*